

Arrest

nr. 125 366 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bijgestaan door zijn voogd X, op 19 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 30 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestreden bevel tot terugbrenging luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. 1 In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer H.F. van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de persoon die verklaart te heten [...] binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.
REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam op 25/07/2011 naar België en diende samen met zijn op dat moment minderjarige broer Qudus (...) een asielaanvraag in. De asielaanvraag werd voor beiden negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft op 31/01/2013 de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de status van subsidiaire bescherming geweigerd. De aangehaalde motieven werden verworpen; men wijst op het feit dat betrokkene zijn vrees voor vervolging noch het reëel risico op ernstige schade bij terugkeer in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt, alsook op vage, ongeloofwaardige en niet-aannemelijke antwoorden en verklaringen. De ingeroepen vervolgingsfeiten worden als niet geloofwaardig beschouwd. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert in haar arrest van 02/09/2013 de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot en met 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient op 22/09/2013 zijn aanvraag in.

Gelet op artikel 61/16 van bovenvernoemde wet en artikel 110 septies van bovenvernoemd koninklijk besluit werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 14/10/2013.

Tijdens dit verhoor verklaart betrokkene dat zijn vader commandant bij de politie was. In het begin werkte hij in Logar en daarna werd hij overgeplaatst naar de provincie Maidan Wardak. Omdat de afstand tussen Paghman en Maidan Wardak ver was waren zij genoodzaakt om te verhuizen naar de provincie Maidan Wardak. Daar woonden ze in het huis van een vriend van zijn vader, Iqbal genaamd. Zijn vader ging altijd stiekem naar zijn werk; niemand mocht weten dat hij een politiemann was. 20 dagen voor het vertrek van betrokkene uit Afghanistan werd de auto van zijn vader opgeblazen door de Taliban (bomaanslag). Zijn vader lag 3 dagen in het ziekenhuis en zij moesten naar het huis van hun oom langs vaderszijde, A.S., komen. Toen ze daar aankwamen zagen ze dat het lijk van zijn vader naar het huis van zijn oom werd gebracht. Na zijn begrafenis keerden zijn moeder, broers en zus terug naar hun eigen huis. De Taliban is later naar hun ouderlijk huis gekomen. Zij zeiden aan zijn moeder dat ofwel hij ofwel Qudus zich moest aansluiten bij de Taliban en voor hen moest werken omdat hun vader politiecommandant was. De bedoeling was dat betrokkene of zijn broer zelfmoordaanslagen zouden plegen. Daarna regelde zijn oom hun vertrek omdat hun leven in gevaar was. Betrokkene en zijn broer besloten uit Afghanistan te vluchten.

Volgens de voogd heeft betrokkene geen enkel contact meer met zijn familie in Afghanistan. Hij benadrukt vooral de positieve integratie van betrokkene en verwijst naar het risico dat betrokkene volgens hem loopt indien hij teruggestuurd wordt naar Afghanistan.

Bij zijn aanvraag voegt de voogd volgende documenten toe: twee opsporingsverzoeken via de dienst Tracing van het Rode Kruis dd. 16/05/2012 en 22/02/2013 en het respectievelijk antwoord van het Rode Kruis van 16/10/2012 en 04/09/2013. Daarnaast ook een deelcertificaat basistechnieken metselwerk dd. 04/02/2013, Certificaat chapeau dd. 21/06/2013, attest van verworven competenties dd. 30/06/2013, rapport, opleidingsovereenkomst Brugproject, schoolattest huidig schooljaar, aanstelling voogd.

Vooreerst merken wij op dat de verklaringen van betrokkene aangaande de vermeende problemen in Afghanistan reeds uitvoerig en grondig onderzocht werden door de competente asielinstanties.

Betrokkene blijft bij zijn verklaringen, er worden hieraan geen nieuwe objectieve elementen toegevoegd, noch worden de verklaringen aannemelijk gemaakt door het voorleggen van bewijskrachtige documenten.

Dat er daarnaast geen mogelijkheid meer is op opvang in Afghanistan en dat de duurzame oplossing om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft wordt niet voldoende bewezen.

Er wordt geen overlijdensakte voorgelegd die het overlijden van de vader kan bevestigen.

Het eerste Rode Kruisbericht alsook het antwoord werd reeds voorgelegd bij het CGVS en de RW en deed geen afbreuk aan de genomen beslissing. Het tweede verzoek aan de dienst Tracing van het Rode Kruis om de oom van betrokkene op te sporen werd op 04/09/2013 beantwoord. Men stelt dat volgens de informatie die de medewerkers kregen van ouderen en andere inwoners nabij het voor de oom opgegeven adres, deze oom een aantal jaren geleden met zijn ganse gezin verhuisd zou zijn. Niemand zou weten waar ze naartoe zijn gegaan.

Wij verwijzen hierbij in eerste instantie naar wat het CGVS in haar beslissing alsook de RW in haar arrest van 02/09/2013 heeft gesteld namelijk dat betrokkene en zijn broer zich bij een terugkeer naar

Afghanistan kunnen vestigen in hun ouderlijke huis in Paghman. Zij hoeven daarbij niet onder de hoede van hun oom te komen. Ze zijn geboren en opgegroeid in de provincie Kabul, district Paghman. Ze hebben verklaard er over een privéhuis te beschikken en hebben er familie langs zowel vaders- als moederszijde. Er kan dan ook besloten worden dat bij een terugkeer naar Afghanistan een vestiging mogelijk is in het ouderlijk huis in Paghman.

Aldus rekening houdend met het feit dat de meerderjarige broer van betrokkene in het bezit is van een BGV, kan men stellen dat betrokkene samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan waar er een volwaardig opvangalternatief is. Bij een terugkeer, kan de broer van betrokkene desgevallend instaan en/of hulp bieden voor/bij de zorg en opvang, zoals dit op heden ook hier gebeurd. De situatie zal dus niet gewijzigd zijn.

Alle elementen die wijzen op een positieve integratie van betrokkene en de documenten die de voogd op 14/10/2013 hieromtrent bijkomend voorlegt: leerovereenkomst deeltijds onderwijs, brief speelpleinwerking, brief leerkracht en leerlingbegeleiding CDO, brief vormingscentra Arktos, brief trainer voetbalploeg, geven betrokkene niet noodzakelijk recht op verblijf in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980. Overigens, in het verleden werd reeds een beslissing genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied; de duur van verblijf kan niet aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 bestaat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer van betrokkene samen met zijn meerderjarige broer naar Afghanistan voorop.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, die luidt als volgt:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of ont er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde 2evallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

"Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. "

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekster een schending op van de artikel 3 EVRM en de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren."

2.2. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat men voor verzoeker een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat de voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het "hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen" van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast. (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en verzoeker in het kader van de uiteenzetting van zijn middelen precies uiteenzet dat de terugkeer naar Afghanistan niet kan worden beschouwd als een duurzame oplossing in zijn hoofde, moet de grond van de zaak worden onderzocht en kan de exceptie niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van het kind, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt hij de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker voert onder meer aan wat volgt:

"- 3.2.

In de bestreden beslissing verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar: de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ; de verklaringen van de verzoeker tijdens het gehoor op datum van 14/10/2013 ; de documenten die werden neergelegd door de voogd.

teneinde te menen te kunnen concluderen dat de duurzame oplossing voor de verzoeker bestaat uit een terugkeer naar Afghanistan, samen met zijn broer Q.

-3.2.1.

In de wet worden er drie opties naar voor geschoven als zijnde 'duurzame oplossing'.

"2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;" (Zie artikel 61/14, 3° Vreemdelingenwet)

Uit de wettelijke bepaling blijkt dat alle opties evenwaardig zijn. Uit de wet blijkt niet dat aan één of andere optie de voorkeur dient gegeven te worden, indien er meerdere mogelijkheden zouden zijn.

Met alle omstandigheden van het dossier dient rekening gehouden te worden bij de keuze voor een bepaalde optie.

- 3.2.2.

De verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent het overlijden van zijn vader en het feit dat hij vanuit België geen enkel familielid in Afghanistan heeft kunnen contacteren. Berichten van het Rode Kruis - dat op een onafhankelijke en onpartijdige wijze tewerk gaat - tonen aan dat de vader en de moeder van de verzoeker niet te traceren zijn, en dat de oom, die mogelijks voor de zorg en opvang van de verzoeker had kunnen instaan, reeds geruime tijd met zijn ganse gezin is vertrokken van zijn woonplaats - het opgegeven adres door de verzoeker - naar een ongekende plaats.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker zich samen met zijn broer in hun ouderlijke huis in Paghman zouden kunnen vestigen en dat de broer van de verzoeker zou kunnen instaan voor de zorg en opvang van de verzoeker.

Een dergelijk oordeel gaat een brug te ver.

Eenzijds bestaat er een aanzienlijke kans dat het verlaten ouderlijke huis in Paghman van de verzoekers familie werd ingenomen door andere personen.

3.1.2 Problemen bij terugkeer

Er bestaan voor terugkeerders grote uitdagingen bij re-integratie, zoals het gebrek aan toegang tot basisdiensten en mogelijkheden om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Gebrek aan land, huisvesting en werkgelegenheid zijn de grootste problemen waarmee terugkeerders te kampen krijgen. Na terugkomst moeten terugkeerders vaak gedwongen bij familie of vrienden onderdak vinden, vaak in overvolle huizen. Familie is het belangrijkste opvangnet voor terugkeerders. Mensen die niet over een goed sociaal netwerk beschikken, komen vaak terecht in tenten of openbare gebouwen waar vaak basisvoorzieningen ontbreken.

Vanwege genoemde omstandigheden voor terugkeerders in Afghanistan vond veel secundaire migratie plaats, naar Pakistan of Iran of naar urbane gebieden in Afghanistan. Dit terwijl perspectief op werk in urbane gebieden nauwelijks beter was. De bevolking van Kaboel is in de afgelopen zeven jaar verdriedubbeld en heeft een toename veroorzaakt van armoede, werkloosheid en criminaliteit. Secundaire migratie in het zuiden werd voornamelijk veroorzaakt door onveiligheid.

Zoals hiervoor aangegeven trekt Kaboel de meeste terugkeerders aan. De huurprijzen in Kaboel zijn hoog en veel mensen zijn werkloos. Het aantal daklozen neemt toe. Ook is er met het groeiende inwonertal een toenemende druk op het water- en elektriciteitsnet, evenals op de verkeerssituatie. Vooral personen die niet uit Kaboel afkomstig zijn, zouden moeite hebben om het hoofd boven water te houden. Terugkeer naar het platteland in de verschillende regio's vindt alleen dan plaats als terugkeerders daar nog land bezitten waar ze toegang toe hebben. Goede landbouwgronden zijn echter schaars voor terugkeerders. In de eerste plaats zijn veel stukken land door lokale krijgsheren bezet. Daarnaast is het dikwijls onduidelijk wie precies eigenaar is van een perceel en hebben buurtgenoten zich in voorkomende gevallen op onrechtmatige wijze grond toegeëigend. In veel gevallen is een terugkerende groep tijdens het verblijf in het buitenland in omvang toegenomen, zodat bij terugkeer meer land nodig is dan voor vertrek. Ook dit kan tot conflicten en spanningen leiden."

(Zie stuk 4, 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, dd. juli 2012, pagina 80)

Anderzijds legt de Dienst Vreemdelingenzaken een erg zware last op de schouders van de verzoekers broer, die pas meerderjarig is geworden.

Daarenboven rijst de vraag hoe de broer van de verzoeker zal kunnen instaan voor de zorg en opvang van de verzoeker, indien hij zelf zijn leven in Afghanistan van nul dient te heropbouwen (cf. infra).

Het gegeven dat het Commissariaat-generaal beslist om aan de verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, impliceert niet dat de 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet zich in Afghanistan situeert.

Bovendien, het oordeel dat het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gevormd kadert in het asielrecht en doet geenszins uitspraak over wat als 'duurzame oplossing' dient beschouwd te worden in de in casu van toepassing zijnde wetgeving.

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreken zich uit over een zogenaamd 'vestingsalternatief', door te verwijzen naar de mogelijke vestiging van de verzoeker en zijn broer in het ouderlijk huis in Paghman.

Of dit de 'duurzame oplossing' is in het kader van de in huidig geding van toepassing zijnde wetgeving, is echter onwaarschijnlijk.

De noodzaak om aan een minderjarige een verblijfsmachtiging af te leveren omwille van het feit dat de duurzame oplossing zich niet in het land van herkomst situeert, is ruimer dan de noodzaak tot toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

Het louter refereren naar en bijtreden van de beslissingen van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geveld in het kader van de asielprocedure is dan ook onvoldoende.

- 3.2.3.

De beschrijving die de verzoeker geeft aangaande zijn familiale situatie, gestaafd door Rode Kruisberichten, en de levensomstandigheden en fragiele veiligheidssituatie in Afghanistan (die door algemeen gekende objectieve rapporten onderbouwd worden), kunnen bezwaarlijk als 'duurzame oplossing' in de zin van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.

Duurzaamheid houdt in:

'met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties'.

De verklaringen van de verzoeker tonen aan dat voor hem een dergelijke duurzame oplossing niet is weggelegd in Afghanistan.

Opvang door zijn ouders of andere volwassenen lijkt uitgesloten, aangezien de pogingen van het Rode Kruis teneinde volwassen familieleden van de verzoeker op te sporen tot een negatief resultaat hebben geleid.

Er is absoluut geen zekerheid dat de verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zijn familie zal terugvinden.

De broer van de verzoeker is pas meerderjarig geworden. Hij verblijft momenteel ook in België.

De broer van de verzoeker heeft aldus geen stabiel leven in Afghanistan, heeft er geen inkomsten, heeft geen zekerheid er een dak boven zijn hoofd te zullen hebben (zie supra) waardoor de broer van de verzoeker niet als 'de andere volwassene' zou kunnen beschouwd worden die de verzoeker zal kunnen opvangen en voor de verzoeker zal kunnen zorgen.

Bij het bepalen van de 'duurzame oplossing' dient zekerheid te zijn omtrent de duurzaamheid van de oplossing. Er dienen garanties te zijn voor de opvang en verzorging van de minderjarige.

Bij enige twijfel omtrent de duurzaamheid bij terugkeer naar het thuisland dient geopteerd te worden voor een machtiging tot verblijf."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"Overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Afghanistan vooropgesteld, alwaar de minderjarige kan worden herenigd met zijn familie langs vaders- en langs moederszijde.

Er wordt betwist dat de verzoekende partij zich met haar broer zou kunnen vestigen in het ouderlijk huis in Paghman, gelet op het feit dat dit huis mogelijks werd ingenomen door andere mensen. Terwijl de meerderjarige broer van de verzoekende partij een erg zware last op de schouders zou krijgen, indien hij voor de zorg en opvang van de verzoekende partij moet instaan.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij zich in casu beperkt tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, dewelke geen afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen voldoende bewijs heeft voorgelegd, alsdat er geen mogelijkheid meer zou zijn op opvang in Afghanistan en dat de duurzame oplossing om die reden een noodzakelijk verblijf in België betreft. Dienaangaande werd door de gemachtigde terecht gewezen op het feit dat door de verzoekende partij geen overlijdensakte wordt voorgelegd die het overlijden van de vader kan bevestigen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde na zorgvuldig onderzoek van het dossier van de verzoekende partij vastgesteld dat de verzoekende partij haar aanvraag tot het bekomen van verblijfsdocumenten op verklaringen is gebaseerd, dewelke onvoldoende aannemelijk worden gemaakt door objectieve gegevens.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. De verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

"De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt.

Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht" (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rw-cce.be)

En ook:

"Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier - dat de ouders van verzoekster nog leven en wonen in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster - heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is. Gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk; hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnen-komst en verblijf.

De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012, www.rw-cce.be)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft het dossier van verzoekende partij zorgvuldig onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België zou situeren en stelt dan ook een spoedige terugkeer van de verzoekende partij samen met zijn meerderjarige broer naar Afghanistan voorop.

De verzoekende partij kan niet dienstig laten uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het onderzoek hebben beperkt tot een onderzoek naar de noodzaak van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij zich zelf nogmaals heeft beroepen op haar vermeende problemen in Afghanistan, is het evenwel niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat de verklaringen van de verzoekende partij reeds uitvoerig en grondig onderzocht werden door de competente asielinstanties, terwijl door de verzoekende partij geen nieuwe objectieve elementen of bewijskrachtige documenten werden toegevoegd.

Vervolgens stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding evenwel vast dat er in Afghanistan een volwaardig opvangalternatief is, gelet op het feit dat de verzoekende partij tezamen met haar meerderjarige broer kan terugkeren naar hun privéwoning, waarbij de meerderjarige broer kan instaan voor de zorg en opvang van de verzoekende partij.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;* "

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij er middels haar ongestaafde beschouwingen niet in slaagt afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, waarbij dient te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door de voogd en de minderjarige aangebrachte gegevens en stukken."

3.3. Uit deze bewoordingen van het middel blijkt onder meer dat de verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, door hem ook wel een "manifeste beoordelingsfout" genoemd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het past om even de bepalingen van artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet in herinnering te brengen. Dit artikel stelt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Artikel 61/14, 2° omschrijft het begrip "duurzame oplossing" als volgt:

- "- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
  - *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet."*

In de bestreden beslissing wordt in essentie gesteld dat de ingeroepen vervolgingsfeiten door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen én door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als niet geloofwaardig worden beschouwd, dat daaraan in het kader van de onderhavige aanvraag geen nieuwe objectieve elementen of bewijskrachtige gegevens worden toegevoegd, dat, rekening houdend met het feit dat de meerderjarige broer van verzoeker in het bezit is van een bevel om het grondgebied te verlaten, hij samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan, alwaar er een volwaardig opvangalternatief is, zijnde het ouderlijk huis in Paghman, dat de broer aldaar desgevallend zal kunnen instaan voor of helpen met zorg en opvang zodat de situatie dus niet gewijzigd wordt. Met betrekking tot de elementen die wijzen op een positieve integratie stelt de verwerende partij dat deze niet noodzakelijk recht geven op verblijf in toepassing van artikel 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij verklaart daarop dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België ligt en stelt een spoedige terugkeer van verzoeker en zijn broer voorop, waarbij nog wordt gesteld dat verzoeker beroep kan doen op verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie.

De verwerende partij baseert zich in grote mate op de beslissing van de Commissaris-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin inderdaad wordt gesteld dat verzoeker en zijn broer kunnen worden opgevangen door familie in Paghman. Echter, verder blijkt dan weer dat de verwerende partij er in wezen van uitgaat dat verzoeker aangewezen is op de hulp van zijn broer en zij

samen in het ouderlijk huis in Paghman kunnen verblijven. Thans is in ieder geval dus het tweede gedachtestreepje van de hiervoor geciteerde bepaling aan de orde.

De bewijslast bij het indienen van een asielaanvraag ligt bij de asielzoeker, terwijl het voormelde artikel 61/14, 2°, tweede gedachtestreepje garanties vereist op adequate opvang en verzorging in het land van herkomst. Noch uit de beslissing van de Commissaris-generaal noch uit de bewoordingen van het arrest van de Raad van 2 september 2013 blijken "*garanties inzake adequate opvang en verzorging*", zoals vereist door artikel 61/14, 2°, hetgeen uiteraard ook niet vereist is in het kader van de destijds aan de orde zijnde procedure. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, in het licht van deze vereiste garanties, er zonder meer van uit te gaan dat verzoeker en zijn broer nog terecht zullen kunnen in het huis in Paghman –het is niet ondenkbaar, zoals verzoeker stelt, op grond van het door hem geciteerde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan dd. Juli 2012, dat er een aanzienlijke kans bestaat dat het verlaten ouderlijk huis werd ingenomen door andere personen- en dat verzoekers broer, die zelf pas meerderjarig is geworden, voor die adequate opvang en verzorging zou kunnen instaan, temeer nu hij voor zichzelf ook een nieuwe leven moet opbouwen in geval van terugkeer naar Afghanistan en er geen enkele zekerheid bestaat over de aanwezigheid van familieleden en huisvesting aldaar. Stellen dat de situatie dus niet zal wijzigen voor verzoeker, zoals de gemachtigde doet in de bestreden beslissing, is wel heel erg kort door de bocht. Eén en ander klemt overigens des te meer nu de tracings door het Rode Kruis vooralsnog geen resultaat hebben opgeleverd.

3.4. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker samen met zijn broer kan terugkeren naar Afghanistan alwaar er een volwaardig opvangalternatief is, nu niet werd nagegaan of de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging beschikt, zoals vereist door artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 30 oktober 2013, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS